

danne, men skal da opgive, af hvem og i hvilket Næmed de ere affattede.

Benyttelse af Optegnelser, der hidrøre fra Noget, der er optraadt i Sagen, tilstedes ikke.

§ 246.

Ingen kan sælbes efter eet Vidnes Forklaring, naar samme staaer i Strid med de iøvrigt under Sagen tilveiebragte Oplysninger. Eiheller kan Noget dømmes paa Grund af en Medstybligs Udsagn, naar dette ikke bestyrkes ved andre under Sagen ophlyste Omstændigheder.

§ 247.

Som Syns- og Skjønsmænd kunne kun kaldes Personer, som ifølge deres Stilling eller sædvanlige Bestjæftigelse kunne antages at have den særegne Indsigt, der udfordres til at besvare de dem forelagte Spørgsmaal. Et lægevidenskabeligt Skjøn kan kun afgives af til Rægepraxis Berettigede, og i Reglen bør offentlig ansatte Læger kaldes. Sammenligning af Haandskrifter eller Vedømmelse af fordreiede Haandskrifter bør i fornødent Fald foretages af Mænd, som ifølge deres Stilling have haft særlig Leilighed til at skjæne imellem forskjellige Haandskrifter, eller, hvor der er Spørgsmaal, om Noget er skrevet af den Anklagede, af Mænd, som have haft særlig Leilighed til at blive bekendte med hans Haandskrift.

§ 248.

Private Dokumenter, som benyttes under en Straffesag, skulle fremlægges i Original, naar Saadant ikke paa Grund af særegne Omstændigheder er umuligt, i hvilket Tilfælde Gjenpart kan fremlægges. Det paagjældende Dokumentets Egthed maa godtgjøres ved Vidnesbyrd af Udstederen eller af Personer, der have været tilstede ved Dokumentets Underkrift, eller endelig, naar Dokumentet er fremlagt i Original, af Personer, som have haft Leilighed til at blive nøie bekendte med Udstederens Haandskrift.

§ 249.

Naar et Bevismiddel ikke ifølge de i det Foregaaende givne Regler kan udelukkes, men der dog er Omstændigheder tilstede, som svække sammes Paalidelighed, bør Rævningerettens

Formand i sin Fremstilling af Sagen henlede Opmærksomheden herpaa; men det bliver Rævningerne overladt at afgjøre, hvilken Vægt de ville tillægge de Betæneligheder, der saaledes gjøres gjældende.

§ 250.

Naar Retten finder, at et Bevis i Genhold til Forstrifterne i dette Kapitel ikke egner sig til at føres, udelukkes samme ved en derom afgiven Kjendelse. Fremsettes der Indsigelse mod Tilstedeligheden af et Bevis, efterat dette allerede ganske eller tildeels er fremkommet, og Retten giver denne Indsigelse Medhold, bør Formanden i sin Fremstilling indskærpe Rævningerne, at de efter Lovens aldeles ikke maae tage noget Hensyn til det saaledes Fremkomne.

§ 251.

Er et saadant Bevis, som efter Reglerne i §§ 230, 236, 243 og 246 fordres som det mindste, for at den Anklagede kan sælbes, ikke tilveiebragt, iagttages Forstriften i § 204, 5te Stykke.

Kapitel 7.

Om Fremgangsmaaden i Straffesager, som hore under Rævningerettens Paakjendelse, naar den Anklagede ikke kan skaffes tilstede.

§ 252.

Er i en Sag, som hører under Rævningerettens Paakjendelse, den Anklagede ikke mødt, og kan han heller ikke ved Formandens Foranstaltning bringes tilstede, kan Sagen, naar Retten ikke finder tilstrækkelig Anledning til at udsætte samme, desuagtet fremmes imod ham. I saa Tilfælde oplæses Anklagebeslutningen og Stævningen, og Overanklageren nedlægger, efterat have fremlagt en Udskrift af Forundersøgelsen og udtalt sig om Sagen, sin Paastand. Findes der da ingen Mangler, som maae besvirke Sagens Afvisning, affiger Retten i Genhold til de tilveiebragte Oplysninger Dom i Sagen uden Rævningers Mellemkomst. Ere de tilveiebragte Oplysninger ikke tilstrækkelige til at begrunde en Domsjælfelse, affiges imid-